

1450 μέρες μετά

Ναι, είμασταν εκεί. Απ' τον Σεπτέμβριο του 91 μέχρι τον μάρτη του 92, υπερασπιστήκαμε τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα, ενάντια στις αποβάσεις του δήμου, παρακαλούοντας τις εισαγγελικές εντολές, γνωρίζοντας και περιμένοντας την εισβολή της αστυνομίας.

Ναι, είμασταν εκεί. Έχοντας μοναδικό όπλο την απόφαση, που μαζί με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες είχαμε πάρει, να αρνηθούμε το νόμο τους που ήθελε να επιβιάσει τη σιωπή μας...να εναντιωθούμε στο σχέδιο που ήθελε να σιγήσει η φωνή χωρίς αφέντη, η φωνή ενάντια στον αφέντη.

Ναι, είμασταν εκεί. Γιατί μας προζαλεί αηδία η κατάληψη των συγκοτήτων από τα πλανήτρια συνειδήσεων...γιατί στον πλουραλισμό των μέσων δεν ακούμε πια το αντιιστικό τροπάριο της αμνησίας, γιατί στις εξάρσεις τους ανακαλύπτοιμε διαρκώς τις ιδεολογίες του μίσους.

Ναι, είμασταν εκεί. Γιατί περισσότερο από αηδία, μας προζαλεί οργή, όταν οι κάθε λογής επαγγελματίες της τάξης, διατάζουν τους ανακριτές και τους χωροφύλακες να τρομοκρατήσουν, να ενοχοποιήσουν, να αποπολιτικοποιήσουν τις συγκρούσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Ναι, είμασταν εκεί. Για τους ίδιους χιλιάδες λόγους που δεν αρνηθήκαμε να δηλώσουμε παρόντες στα καλέσματα της εποχής μας. Δεμένοι με το αίσθημα της αλληλεγγύης, είμασταν εκεί...στις αλυσίδες των διαδηλώσεων που χτυπήθηκαν, στη περιφρούρηση των κατελειμένων σχολείων, στην υπεράσπιση του αγώνα των απολυμένων, στις απαντήσεις ενάντια στα πατριωτικά παραληρήματα, δίπλα στους συντρόφους που κινηγημένοι υπερασπίστηκαν τις επιλογές τους, δίπλα στους ανθρώπους που με το στίγμα

του ξένου πολτοποιούνται στα εργοστάσια της κυριαρχίας. Είμασταν εκεί...στο δρόμο, στις συννελεύσεις, στις καταλήψεις, κόντρα στους μπάτσους, στο στόχαστρο δημοσιογράφων, στο μάτι των καχύποπτων...

Ναι, είμασταν εκεί. Γιατί, έχουμε μάθει να νοιάζομαστε το δίκιο και όχι τη "δικαιοσύνη". Γιατί, ξέρουμε, πως η νομιμότητα, που μας λέγαν, είναι έτσι ρυθμισμένη, ώστε οι προιστάμενοι των ζώων μας, να μπορούν να καλούν όποτε θέλουν την αστυνομία.

Ναι, είμασταν εκεί. Όχι, όμως για να υπερασπιστούμε την πολυφωνία των μμε, αυτό το πολύ που ξερονάνε οι εκπομπές τους, όχι για να υπερασπιστούμε "δύο ραδιόφωνα διαφορετικά, που ζωγραφίζουν με συμπαιθητικά χρώματα τους τοίχους που μας κλείνουν", αλλά πολύ πέρα από αυτό, για να υπερασπιστούμε συλλογικοποιήσεις αποφασισμένες να ενταχθούν στο ρεύμα της άρνησης...δύο ραδιόφωνα, που με τις επιλογές τους, τη λειτουργία τους υπάσχον ως έμπρακτη καταγγελία των μμε.

Ναι, είμασταν εκεί. Περήφανοι για την αντίστασή μας, περήφανοι που δεν τελούσαμε "εν σιγήσει αθώοι", περήφανοι γιατί στις στιγμές των ρήξεων, στις σπίνες του ανταγωνισμού, που σε στιγμές φώτισαν την ιστορία, η αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική

συνεχίζουμε να θυμόμαστε ότι είμασταν εκεί

ραδιοφωνία ήταν εκεί...με αντιφάσεις, με αντιθέσεις μέσα στη πραγματικότητά της, αλλά σε αντίθεση με το υπαρξικό, σημείο εκπομπής ενός αδιαμεσολάβητου-απελευθερωτικού λόγου.

Ναι, είμασταν εκεί. Μια χούφτα κόσμος απέναντι στις διμοιρίες των μπάτσων...ξεπερνώντας το φόβο, αρπαγμένοι από το κοιράγιο, κόντρα στις συμμορίες των θρασυδαιλών. Γνωρίζοντας πως απέναντι στην οργανωμένη τους βία δεν έχουμε να αντιτάξουμε παρά μόνο τη δύναμη της αξιοπρέπειάς μας και τις αλυσίδες της αλληλεγγύης μας. Το ξέραμε πως ο νόμος τους θα επιβάλλονταν...κρατηθήκαμε, όμως, γερά από το βλέμμα των συντρόφων και των συντροφιστών, που φώναζε ότι όσο είμαστε εκεί, το καθεστώς της σιωπής θα είναι προσωρινό.

Ναι, είμασταν εκεί. Δεν πειθαρχήσαμε στις εντολές του εισαγγελέα, και με περισσότερες πράξεις τελείωσαμε περισσότερα εγκλήματα, γιατί το βαθύ κόκκινο-με τις ανταύγειες μαύρου-χρώμα της "συντροφικότητας και του αγώνα" μας φαίνεται πολύ πιο γοητευτικό από το γκρι των "πονικών ενθινών".

Ναι, είμασταν εκεί. Και δεν μετανιώνουμε, ούτε για τότε, ούτε για πριν, ούτε για μετά. Δεν μετανιώνουμε, γιατί ούτε τυχαία βρεθήκαμε εκεί, ούτε περαστικοί είμασταν, ούτε αφελείς. Γιαντό θα σταθούμε απέναντι στο νόμο, όχι με τον πατέρα στα δεξιά, την "προσωπικότητα" στα αριστερά και την πλάνη στα μάτια...αλλά με το δίκιο τον λόγον μας, τις ευθύνες των επιλογών μας, την ένταση της μνήμης...όχι με τη πλάτη γυρισμένη στους συντρόφους και τις συντροφισσες, αλλά πλά τους. Γιαντό θα υπερασπιστούμε τις πράξεις μας, θα απαντήσουμε στις κατηγορίες τους, θα γελάσουμε στις καταδίκες τους.

Ναι, είμασταν εκεί. Τίποτα δεν χάθηκε. Η επιστροφή μας έχει από κείνη τη στιγμή και για πάντα τη σφραγίδα της αποστοφής μας, ενάντια στο ψέμα, την παθητικότητα, τον εφησονχασμό και την ταπείνωση που θρέφουν αυτή την κοινωνία.

κάποιοι από τους
υπόδικους στις 12/3/96 για την υπεράσπιση του
ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ
από την εισβολή των ΜΑΤ

